Ч. 249. Пятниця 18 (5) падолиста 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Початок засідань австрийскої палати послів. — З угорского парляменту. — Непокої в Росиї. — Маленька революция в Бразилиї. — Росийско-японьска війна).

Початок засідань австрийскої палати послів заповідае ся не зле. Доси робили Чехи обструкцию і нема ще зовсім певности, що єї покинуть, а в найліпшім случаю зміняять єї на опозицию, а вже й німецкі партиї заповідають опозицию. З Відня доносять, що на нинішнім першім засіданю в палати послів Німці зажадають, щоби правительство взяло назад розпорядженє що до італіяньского факультету правничого в Інсбруку і що до хорватских іспитів на віденьскім університеті, відтак скасованя паралельних клас в семінариях учительских, польских в Тішині, ческих в Опаві. Коли правительство на то не згодить ся, то німецкі партиї народні і поступові перейдуть зараз до опозициї.

В угорскім парляменті предложив онгди посол Ґабро Даніель іменем лїберальної партиї заповідане від давна внесене в справі зміни реґуляміну. Лївиця розуміє ся підняла страшенний крик. Внесене Даніеля домагає ся, щоби зі взгляду на то, що нема надії, щоби могла бути вибрана комісия для проєктованої зміни реґуляміну, заведено хвилеві зміни і то не на довше, як на рік або до часу переведеня загальної ревізиї і зміни обовязуючого тепер реґуляміну. Найбільше характеристична точка предложеного проєкту звучить: Коли якийсь посол викликує неспокій в палаті, то вільно его виключити. Через час виключеня посол той не побирає диєт і не вільно ему показувати ся в будинку парляменту. Коли же би появив ся в будинку парляменту, то се буде уважати ся за провину, за котру можна буде виключити посла з дальших засідань палати.

На жадане 20 послів відбуло ся тайне засїдане, на котрім богато бесїдників з опозициї підносило, що предложений проєкт закона єсть недопускаємий і міг би прийти під нараду аж тогди, коли би на порядку дневнім не стояла ніяка инша справа. Президент кабінету ґр. Тіша заявив тоді, що на явнім засїданю возьме назад всї предложеня представлені правительством і так зробив заявивши, що по ухваленю ревізиї реґуляміну предложить знову ті справи.

Від якогось часу проявляють ся в ріжних сторонах Росиї досить грізні розрухи, котрих остаточною причиною єсть росийско-японьска війна. Правительство росийске, взглядно міністерство війни, покликує самих резервістів, людий старших, по найбільшій части батьків родини або людий, що суть помочию і підпорою цілих родин і висилає на війну, котра в цілій Росиї дуже не симпатична і для котрої широкі маси народу не мають зовсїм зрозуміня. Се викликує бунти як межи самими резервістами, так і межи людьми не належачими до войска. Найгрізнійші були доси розрухи в Москві і Харкові а в послідних днях проявили ся і в Варшаві. В сім послїднім місті прийшло було послідної неділї до великих розрухів, котрі викликала була социялїстична партия. Поліция хотїла сперти похід, але социялїсти почали стріляти з револьверів. Поліция відповіла так само револьверами. Поліциї прийшли в поміч улани і кінні жандарми, котрі розігнали товпу. Підчас сих розрухів згинуло кільканайцять осіб, між ними і кількох поліциянів а около 100 було ранених. Арештовано більше як тисяч людий. В розрухах в Петербурзї і Харкові та Одесї брали участь головно студенти.

Для ріжнородности в сьвіті вибухла була сими днями маленька революция в Бразилиї. В Ріо Жанейро прийшло було в тамошних войскових школах до розрухів викликаних якимись учителями і невдоволеними учителями, а

Маланя — бараняча голова.

(З росийского — А. Лескова).

В однім, дошками забитім від сьвіта місци, стояла велика, поросла лїсом гора. У стіп тої гори плила крутим коритом річка, а на березї тої річки лежало село, в котрім жили рибаки і селяни. Від того села вела стежка через ліс до другого села, а від тої стежки трохи на бік, на зеленій рівнині, стояла мала хатчина, в котрій жила убога женщина, іменем Маланя, котру однако називано загально „баранячою головою“. Їй дали то імя, бо загально уважали єї дурною, а дурною уважали єї тому, бо она гадала о других людях лїпше, як о собі самій. Коли лучило ся, що хтось просив когось о прислугу, котру ему той мав висьвідчити і коли той другий побачив, що ему притім не буде мати ніякої користи, тоді говорив звичайно до просячого:

— Дай менї спокій, що я з того буду мати? Але там в лісї мешкає Маланя „бараняча голова“, іди до неї, она помагає кождому і не питає, чи буде мати з того користь, чи ні. Удай ся лиш до неї, не бій ся, она всьо для тебе зробить.

І чоловік ішов до малої хатинки під лїсом і просив Маланю, чи зробить она то, о що би він єї просив, і она виповняла бажане просячого, а коли не могла виповнити, тоді хоч потішила его добрим словом і казала:

— Пожди, терпи трохи. — Христос также терпів і приказав нам терпіти.

Комнатка в хатцї Малані була мала, дуже мала, ледве можна було рушати ся довкола великої печи, а однако Маланя мешкала в тій комнаті не сама, з нею мешкали тут одноручкий малий Єрашка і мала Живулечка, що мала лиш одну ногу і сиділа звичайно на низькім хитаючім ся стільчику.

Але ті діти не були цїлком своями Малані — то були чужі діти, котрих родичів убили в лїсї розбійники; селяни найшли діти, принесли до села і тут стали радити, кому би їх віддати. Однако ніхто не хотів брати до себе одноруку і одноногу дитину, бо який хосен мав би хто з них; а таких дїтий ніхто не зміг би виховати собі на старість підпори, то й чого їх брати і ще живити?

Саме тоді переходила тамтуди Маланя, прислухала ся до розмови людий і сказала:

— Таки правду кажете, добрі люди, без рук, без ніг не можна працювати, а їсти хоче ся. Знаєте що, дайте менї Єрашку і Живулечку — лучає ся часом, що я сама не маю що їсти — буде нам менше сумно на серци, коли нас буде в таких случаях троє.

Мужики голосно розсьміяли ся.

— Ти собі безжурна баба, Маланю, ти бараняча голово — і віддали їй Єрашку і Живулечку.

І Маланя взяла їх з собою до своєї малої хатчини і держала їх. Всї троє жили ся деколи лиш квасом і водою. Маланя часто не спить по ночах, бо або пряде лен для богатих господинь, або робить панчохи для мужиків, відтак іде до лїса, назбирає сухого ріща, напалить в старій печи та спече хлїба і так она і діти найдять ся до сита. Деколи зійде ся з жінками з села при кирници і ті питають цікаво:

— Як ти собі даєш раду з дїтьми?

— Богу дякувати, цїлком добре — відповідає Маланя.

— Добре?... Як тобі може добре бути з такими нещастними сотворінями?!

— А все таки, добрі люди, добре, бо тому, що они нещасливі, не потребують богато. Коли-б они були щасливійші, мали би більші вимоги і я не висьвідчила би тоді Богу ніякої прислуги, приймаючи до себе ті діти.... Але що они безпомічні і бездомні, можу їм помогти і хоч мало для них роблю, то все таки роблю більше, як колиб я їх лишила на дворі, не журила ся ними.

Жінки хитали головами і говорили:

— А гадала ти і о тім, що колись з ними буде?

— Нї — відповіла Маланя — о тім я нїколи не гадала.

— Як можна! Атже все треба думати о будучности!

А Маланя відповідала:

— Яка користь з того думати о тім, чого ніхто не збагне. Бог дає день — дасть і поживу на день, а в ночи маємо все місце на печи.

— Та й то правда — казали жінки. — Дїти такі слабосильні — може бути, що на твоє щастє они вскорі помруть!

Але Маланя замахала руками:

— Що вам Бог дав! Що ви плетете! — крикнула — чого призивати смерти: я не пу-

в містї знов розійшла ся була чутка, що діяли ся якісь надужитя внаслїдок щіпленя (чого? чи віспи, чи чого иншого — з депеш не можна знати) і внаслїдок того прийшло було до розрухів, котрі тревали два днї. Войско під проводом ґен. Травасофа обсадило було войскову школу і директора тої школи усунено. Пізнійше прийшло до борби в містї, підчас котрої ґен. Травасофа зранено, а его ад'ютанта убито. В сїй студентскій революциї скомпромітовані також якісь сенатори, котрі хотїли викликати революцию і в школї артилериї.

З Чіфу доносять, що там приплив був оногди контрторпедовець „Розтропний“ і привіз, як кажуть, депешу від ґен. Штесселя до правительства в Петербурзї, що має робити, чи піддати ся, чи ждати ще помочи. Властиніньскі завізвали тодї той контрторпедовець, щоби він розброїв ся. Капітан корабля так і зробив, але дня 16 с. м. вечером казав корабель висадити у воздух.

Новинки.

Львів дня 17-го падолиста 1904.

— **Потвердженє виборів.** Є. В. Цїсар потвердив вибори Ал. гр. Скарбка в Беньковій Вишни на презеса, а дра Льва Яклиньского, лїкаря в Комарнї на заступника презеса повітової Ради в Рудках; кн. Юрия Чарториского на презеса, а дра Адольфа Діціюса, бурмістра в Ярославі, на заступника презеса повітової Ради в Ярославі; Адама Онишкевича, властителя дібр в Лисятичах, на презеса а дра Евгена Олесницкого, адвоката в Стрию, на заступника презеса повітової Ради в Стрию.

— **Іменованя.** П. Міністер рільництва іменував практиканта лїсництва Романа Шеховича, комісарем лїсної інспекциї. — Міністерство торговлї іменувало почтового офіциала Ант. Никодемовича управителем почтовим в Чорткові.

— **Розвязанє** міскої ради в Галичи. Станиславівский повітовий видїл ухвалив одноголосно зложити староству внесенє з домаганєм розвязаня міскої ради в Галичи. Причиною стали ріжні неправильности і шкідлива господарка, яку управляла галицка Рада міска.

— **Спис украдених річий.** По процесї, який відбув ся недавно в Кракові против зелїзничих кондукторів з причини крадежий на зелїзницях лишило ся в депозиті краківского краєвого суду дуже богато дорогоцїнностий, товарів, одягів і т. ин., котрих властителї доси незвістні. Супротив того удав ся згаданий суд до маґістратів у Львові, Кракові і инших містах з просьбою о виложенє до публичного перегляду спису тих річий, котрих число дуже велике, а їх властителї не зголосили ся по них. Львівский маґістрат виложив той спис в департаментї І (другий поверх), де інтересовані можуть его переглянути в урядових годинах.

— **Товмацкий процес** покінчив ся передвчера по 12-дневній розправі перед львівским трибуналом судиїв присяжних. По довгих промовах оборонцїв, прокуратора і предсїдателя, присяжні судиї удали ся на нараду над поставленими їм 17 питанями. Нарада тревала майже годину, по чім оголошено вирок. Супротив того що судиї присяжні значною більшостию голосів заперечили всї питаня, трибунал увільнив Жиґмонта Реґенштрайфа, Кароля Соколовского і Єремію та Герца Найфельдів від вини і кари. Від обжалованя трех инших участників того процесу відступив прокуратор ще в часї розправи.

— **Зарібки в Анґлії.** Недавно тому Przegląd помістив статю, в котрій виказує можливість і користи заробкової еміґрациї до Анґлії. Хлїборобскі відносини уложили ся там в той спосіб, що побіч великих властителїв істнує рільний робітник як зарібник без рілї і власного господарства. Інтереси хлїбодавцїв-хлїборобів і хлїборобских робітників суть навіть противоположні, бо коли першим ходить о наложенє цла на чуже збіже задля піднесеня цїни хлїба, то другі бажають як найбільшої обнижки тих цїн, бо на рівнї з фабричними робітниками они жиють тілько зі свого зарібку. В виду сего істнує яркий антаґонізм між хлїбодавцями а робітниками і хотяй они добре плачені, бо по фунтови штерлїнґів тиждневo (коло 25 К), то відбуває ся на велику скалю переселенє робітника з сїл до міст. Анґлїєць нерадо працює коло землї, вважаючи то немов пониженєм для себе, а пре ся до фабрик. Тому по селах остають тілько старші і слабосильні особи, а вся молодь шукає долї в промислї. Отже і видатність хлїборобскої роботи анґлїйских робітників невелика, так, що наш робітник міг би успішно конкурувати. Зваживши, що через жнива в Німеччинї можна при рілї заробити коло 500 марок, а в Анґлїї 800—1000 К, а кошти подорожи до Анґлїї виносять заледви кільканайцять корон більше, як до Німеччини, то коби тілько доброго посередництва в вишуканю працї і доставі робітника, а обсяг нашої заробкової еміґрациї міг би розширити ся.

— **Директор музею — обманцем.** В Дрезднї арештовано директора музею зоольоґічного, тайного радника дра Маєра, позаяк допустив ся цїлого ряду обманьств на шкоду музею, а на власну користь.

— **Незвичайна пригода.** В домі при улици Землявковского ч. 6 у Львові палив дозорець дому Антін Заморский в кафлевій печи. Нагле печ розсипала ся і придавила цїлим своїм тягаром дозорця і зломила єму праву руку. Заморскому удїлила першої помочи стация ратункова.

— **Відвічальність автомобілїстів.** З Відня доносять, що правительство задумує внести в радї державній проєкт до закона, після котрого властителї і механіки, що правлять самоїздами, будуть відвічальні за всї шкоди, які лучать ся підчас їзди.

— **Гнїздо гадюк в бібліотецї.** Великий переполох викликало в Лїсбонї відкритє в бібліотецї парляменту гнїзда гадин очичників. Вилїзли они із за купи паперів, виполошені звідтам бібліотекарем, котрий шукав якоїсь книжки. Наляканий бібліотекар утїк, замкнув двері за собою і почав кликати помочи. Нїхто не хотїв війти до комнати, аж жандарм, уоруженим палицею, отворив двері. Удалось єму убити 4 штуки, однако побоюють ся, що під купами ґазет і книжок єсть ще більше гадюк.

† **Померли:** О. Іларий Тишиньский, парох в Більчи золотім, борщівского повіта, дня 14 с. м. в 68-ім роцї житя, а 40-ім сьвященьства; — Григорий Мартищук, господар з Миколаєва коло Бродів, член повітової ради в Бродах, дня 10 с. м. в шпитали у Львові, в 45 ім роцї житя. — Альфред Одровонж Висоцкий, властитель більшої посїлости, отець співробітника „Gazet i Lwowsk oi“ дра Альфреда Висо-

---

щу ві через поріг — нехай зісхне перед моїми дверми.

Жінки аж заходили ся від сьміху і казали:

— Ну, Маланю, бараняча голово, ти справді дурновата і сьмішна. Всїм стоїть твоя хата отвором, а смерти, що могла би тебе увільнити від тягару, хочеш збороннити приступу! Ах, ти, бараняча голово!

Маланя пійшла до Єрашки і Живулечки, принесла їм сьвіжої води, розпалила огонь в печи, нагріла в баняку купіль, вилляла до цебра, поумивала дїти і поклала їх спати. Між тим жінки все ще стояли коло криниці, дивили ся за Маланею і сьміяли ся з неї.

Нараз виступив з лїса якийсь старець і з трудом приволік ся на двох кулях до жінок.

— Любі бабоньки — відозвав ся — чи є у вас в селї чоловік, що приймив би на короткий час нищого богомольця?

Жінки відповіли:

— А хто ти, як називаєш ся і звідки ідеш?

Старець відповів:

— Я богомолець з царства Божого, називаю ся „жива душа на кулях“, утомив ся я довгою дорогою і рад би відпочити.

— Ми тебе не знаємо — відповіли жінки — і без дозволу наших чоловіків не можемо тебе пустити; наші чоловіки строгі і люті, они би на нас сварили, колиб ми тебе взяли з собою до наших хат.

— Ви видко більше боїте ся ваших мужиків як Бога. А Бог приказує опікувати ся голодними і нищими.

Жінки відповіли:

— Правду кажеш, божий старче: ми знаємо слово Боже, але боїмо ся людских слів....

Старець похилив голову і сказав:

— То ви зле робите, ви не повинні того робити.... Але я пійду сам до ваших мужиків і попрошу їх о нічліг.

Він пійшов відтак до мужиків, але они не приймили его.

— Хто тебе знає? — сказали. — Може бути, що ти удаєш слабого лише тому, аби довідати ся, де ми ховаємо наші скарби, а відтак приведеш на нас твоїх спільників, злодіїв і розбишаків.... А може твоє тїло повне болячків, а в наших хатах чисто і ми могли би від тебе заразити ся. Але ми тобі порадимо; там під лїсом, на зеленій луцї, стоїть хатина; в ній мешкає Маланя — бараняча голова, она кождого приймає, прийме й тебе.

— Дякую вам, добрі люди — відповів старець „жива душа“ і поштигулькав до Малані. І Маланя побачила его крізь вікно та виелала однорукого Єрашку, аби старого чоловіка запросити до хати.

Єрашка біжить до старця і кличе:

— Дідусю, ходи зі мною. Тїтка Маланя зварила саме горнець чиру, посолила і просить тебе повечеряти з нами.

— Добре, радо зайду до вас. Другі не хотїли мене пустити.

І ледве увійшов до хати, не можна було вже в нїй рушити ся, така була маленька.... А Маланя каже:

— Сїдайте лиш, дідусю і їджте з дїтьми, а я постою.

Старець сїдає і їсть, відтак пожививши ся каже з поважанєм:

— Дякую тобі, ти не питаєш, звідки я і як називаю ся, але ти угостила мене, напоїла і нагодувала. А тепер я пійду в лїс, бо тут у тебе надто мало місця, всї не можемо тут спати.

— Ах, що вам таке, душе Божа! В лїсї медведї і вовки — там я вас не пущу. Найдемо тут всї місце. Дивіть, Єрашка і Живулечка сплять на печи, ви кладіть ся на землю, а для себе десь найду місце.

— Га, як хочеш — каже старець і гадає собі: „Ба, а де она тут то місце найде?“

Поклав ся, накрив ся своїм старим кафтаном і заснув від утоми в одній хвили, а коли раненько обудив ся, бачить, що Маланя стоїть на тім самім місци, де вчера стояла і пряде лен.

Старець дивить ся на неї примкненими очима і каже:

— Менї видить ся, тїточко, що ти не клала ся?

А Маланя відповідає:

— Но-но-но! Душе жива, я не була спяча.

Старий кивнув головою і каже:

— Довго водить мене Господь по сьвіту і я вже гадав, що він забув на мене і покинув, аж тепер привів мене до того далекого місця і позволив менї оглядати моїми власними очима чисту любов. Скажи-ж менї за те яке бажанє, а я вимолю у Господа.

А Маланя каже:

— Менї нічого не хибує, я все весела, я хотїла-б лиш, аби смерть нїколи не переступала мого порога, а як би прийшла, то нехай би за дверми усхла.

Старець відповів:

— Дай Боже, як ти собі бажаєш.

Старець відійшов і бач, наближає ся смерть; в богатій козацкій одежи, в оксамитнім жупанї, з сталевою косою перевішеною через плече на золотім ланцусї, з побіленим лицем, закриваючи білою хустиною чорні зуби в устах. Хоче дібрати ся до комнати.

— Покажи менї — каже — дїтоньки, біднї голубки, приношу їм медівники і печені яблока.

Але ледве Маланя кинула на неї оком, пізнала сейчас страшного гостя і крикнула:

— А пропала-б ти! Засохла-б ти там перед хатою!

І смерть як вкопана задержала ся і не могла відорвати ніг з місця, на котрім стояла.

цкого, дня 15 с. м., в Журавици під Перемишлем, в 65 ім році житя.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 17 падолиста. На нинїшнїм засїданю палати послів предложило правительство прелїмінар буджету на 1905 рік. Доходи на 1905 р. прелїміновані в сумі 1.777,901.387 К, видатки в сумі: 1.776,326.654 К. Надвишка виносить длятого 1,574.733 К.

Дакар 17 падолиста. Російска ескадра виплила звідси вчера о 6 год. вечером.

Петербург 17 падолиста. Рос. аґенция телеґрафічна доносить з Мукдена: Як зачувати, Японцї наміряють дня 19 с. м. розпочати марш в цїли переломаня центра російскої армії.

Петербург 17 падолиста. „Бірж. Ведом.“ доносять з головної кватири російскої: Японцї стягають значні воєнні сили напротив російского західного фронту. Патрулї доносять, що неприятель обсадив всї переходи.

Шанґай 17 падолиста. Потверджує ся вість, що російский корабель „Ґромобой“ ушкоджений.

Льондон 17 падолиста. Бюро Райтера доносить з Чїфу: Комендант російского контрторпедовця „Ровтропний“ заявив на запитане, що его задачею було перевезти депешї. Всї инші документи позістали в Порт Артурі, звідки виїхав о півночи під охороною заметелї снїгової. Японські торпедовцї зараз его спостерегли і пустились за ним в погоню. „Ровтропний“ був одним з найскорших кораблів російских і уйшов та задержав ся аж коло Чїфу, де спустив якор у воду коло американьского корабля „Ню Орлеан“. На поклад „Ровтропного“ прийшов зараз командант хіньского кружляка і заявив, що позваляє єму остати ся лиш 24 годин в Чїфу, а коли хотїв би довше позістасти, мусїв би розоброїти ся. Небавком опісля прийшов також і американьский адмірал. Мимо заметели капітан „Ровтропного“ не запросив обох командантів до каюти, лиш розмавляв з ними на покладї. По тих конференциях „Ровтропний“ віддав кілька депеш призначених для російского конзуля. Як зачувати, капітан їхав з Порт Артура з запечатаним приказом, щоби висадив корабель у воздух, коли би єму не удало ся уйти японьскої погонї.

НАДІСЛАНЕ.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібнї друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ удїлів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ удїлів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „
11. Зголошеня о позичку штука по 2 „
12. Виказ умореня позички „ „ 2 „
13. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані є до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, Чарнецкого, ч. 26.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

А Маланя набрала сухого ріща і так єї закидала, що нїхто був би не пізнав, що під ним стоїть смерть.

І на тім була би пречудно скінчила ся цїла история, але в сусїдних місцевостий почали доходити до уший Маланї дивні вісти повні зїткань і сльоз. Сильнїйший показує свою силу на слабшім і давить его без милосердія, всюди нужда і що дня приходило до Маланї тілько нещасливих, що она доси ще тілько не бачила. І всї просять єї о поміч і оповідають їй з плачем:

— Ах, подумай лиш, смерть на нас забула! Хоч день і ніч єї кличемо, не хоче йти нас забрати. А люди такі без милосердія, такі без серця! Чи не можеш нам сказати, де задїла ся смерть; підемо до неї і будемо просити, аби нас забрала з того сьвіта!

Тодї Маланя дуже налякала ся і сказала:

— Ах, я дурна, сама винна тому нещастю! Я хотїла Божі дїла поправляти і лиш пошкодила людям. Лиш один Бог знає, кому жити, а кому умирати! А я, дурна, слїпа, держу смерть під моїм ріщем!

— Ах, пусти єї матїнько, змилосерди ся і пусти єї! Подумай лиш, від тількох лїт нїхто не умер і люди стали ще гірші і немилосерднїйші, бо не потребують бояти ся смерти. А ми старі і утомлені і хотїли би вже умирати! Випусти смерть, аби она пійшла покарати грішників, а нас увільнила від житя!

Тодї пійшла Маланя, відкинула із смерти ріще, а смерть стояла блїда і прозрачна як павутина а єї коса аж почервонїла від іржи.

— Іди, куди тебе Господь пішле! — сказала Маланя до смерти. І смерть полетїла просто через поля у села, а вскорі роздав ся звідтам голос дзвонів і радістно хрестили ся біднї і терплячі, а з тревогою прислухували ся злі люди.

— Ми гадали, що она вже нїколи не прийде, а отсе снує ся она знов як змия, аби нас подавити. Ах не можна вічно весело жити і панувати. — Так плакали богаті. А біднї хрестили ся і клали ся самі в гроби та говорили лагідно: — Ми такі утомлені... наші кости тужать за тим, аби стати землею і порохом!

І смерть перейшла цїле село і всї сусїднї села, що лежали коло порослої лїсом гори і забирала всьо, що було зріле до жнив, також Єрашку і Живулечку, бо они були вже дуже старі і тїшили ся, що смерть змилувала ся над ними. Лиш Маланя остала при житю і она жиє дальше, як перше жила і робить так само, як колись робила, а всї, що єї знали як „Маланю — бараничу голову“, померли і нїхто не називає єї тепер вже тим іменем, яке й она сама забула.

І раз, коли смерть знов по лїтах, коли обійшла сьвіт, прийшла до неї і питає: „Як називаєш ся?“ — задумалась она і силує ся пригадати собі на своє імя, але оно не приходить їй на гадку. Вкінци каже:

— Справдї не знаю, мене якось инакше називали —

Смерть не хоче уступити.

— Як називає ся та жінка?

У відповідь паде з неба камінь, білий як снїг, чистий як вода, він має вигляд серця, а на тім серци стоїть блискучими золотими буквами імя: „Любов“.

Коли смерть то побачила, сказала:

— Ти не до мене належиш. — Твого імени нема на моїм списї, любов не умирає! Ти будеш так довго жити, аж доки правда і милосердіє не злучать ся в одно, а ягня буде спокійно дрімати і відпочивати побіч вовка.

Курс львівский.

Дня 16-ого падолиста 1904.	платять К. с.	жадають К. с.
І. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	543 —	553 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	575 —	585·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	370·—
ІІ. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·30	102 —
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99 90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·10	99·80
ІІІ. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100 20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102 80	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101 30	102 —
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·80	99·50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·30	98 —
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85 —	91·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 75	55·85
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	28·80	29·70
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	66·—	70·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	20 90	21·75
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117 30	117·90
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).